

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.



b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LØVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

35. AARG.

30. Juli 1919.

Nr. 14.

Ligelønsprincippet og den store Lønningskommission.

Tilgængelig for Offentligheden foreligger nu Betænkningen fra den store Lønningskommission, og med den største Tilfredshed og Paaskønnelse vil man fra kvindesaglig Side konstatere, at et stort Flertal af denne Kommissions Medlemmer — samtlige Tjenestemandes-Repræsentanter (undtagen en Lærer). Repræsentanterne for samtlige politiske Partier (undtagen Venstre) og samtlige øvrige Medlemmer (med Undtagelse af een, Departementschef Pedersen) — er enedes om at yde Kvinderne Retfærdighed.

Flertallet udtaler bl. a. — paa Grundlag af omfattende Undersøgelser af en Mængde forskellige Forhold — det, som fra vor Side altid er hævdet, nemlig *at der ikke i de Oplysninger, som man har indhentet fra Statsinstitutionerne og fra Folkeskolen, er fremkommet noget, som kan begrunde Forskel i Lønnen for Mand og Kvinde i de Stillinger, hvor Mand og Kvinde udfører ensartet Arbejde,*

at Administrationerne selv maa sørge for at stille samme Krav til Kvinder som til Mænd, hvad Helbred angaar,

at der ikke haves Materiale til at bedømme, om Kvinder gaar tidligere af fra Tjenesten end Mænd,

at Staten ikke vil lide noget økonomisk Tab, hvis Kvinder skulde gaa af med Pension i tidligere Alder end Mænd,

at den ugifte Mand ikke kan lønnes højere end den ugifte Kvinde, hvis man vil lønne efter Forsørgerprincippet,

at Staten selv ikke vil staa sig ved at give sine kvindelige Tjenestemænd ringere Levevilkaar end de mandlige, og

at de Bedømmelser o. s. v. af Kvinderne, som man har foretaget nu, ikke har kunnet yde Kvinderne Retfærdighed, netop fordi disse ikke har konkurreret under lige Vilkaar.

Flertallet erkender, at der ikke for Mænds Vedkommende har været gjort Forskel paa Lønnen ef-

ter Kvalifikationer eller Arbejde, idet der jo overalt i Statstjeneste o. l. gives Mænd samme Løn i samme Stilling, altsaa Gennemsnitsløn for alle Tjenestemænd i Klassen. Flertallet udtaler, *at der ikke kan opstilles en saglig Begrundelse for at give Mænd og Kvinder forskellig Løn, og indstiller til Slut, at der fastsættes samme Løn for Kvinder og Mænd i samme Tjenestestilling.*

Dette Forslag har Regeringen gjort til sit.

Det opnaaede Resultat skyldes naturligvis ikke mindst det kvdl. Kommissionsmedlems dygtige og ihærdige Arbejde, der sikkert ikke har været let, og for hvilket man har Grund til at være Frk. Pedersen overordentlig taknemmelig.

Et Mindretal — de fire Venstrepolitikere, en Landsbylærer og en Departementschef har ikke tiltraadt ovenstaaende, men har ikke stillet noget bestemt Forslag. Under den forhaandenværende Pladsmangel i Bladet skal vi ikke nu trætte Medlemmerne med nogen Redegørelse for Mindretalsbetænkningen, saa meget mindre som denne bestaar af en Række Betragtninger, der — kvindesagligt set — smager alt for stærkt af Forhistorie til at kunne vække nogen som helst Interesse hos D. K.s Medlemmer.

I Glæden over, at vi igen staar overfor den Kendsgerning, at et af D. K.s gamle Krav er trængt igennem til at opnaa at blive forelagt som *Lovforslag*, vil vi imidlertid ikke glemme, at det først ved Forslagets Behandling vil vise sig, hvor stor Vægt vi kan tillægge Partiernes Program-Løfter, og i hvor høj Grad danske Kvinder har været berettigede til at vente Støtte af og nære Tillid til de Kvinder, der sidder i Rigsdagen, og til de enkelte Partier.

For os vil Rigsdagens Forhandlinger i de kommende Uger dreje sig om vore Hovedinteresser, og Udfaldet vil, politisk set, virke overmaade orienterende for Kvinderne Landet over.